

pisem § 3. Pro soud platí však ustanovení § 10, podle něhož soudy, povolující zápis do obchodního rejstříku, jsou povinny přihlídnouti k tomu, zda bylo vyhověno předpisům řečeného nařízení. Soud rejstříkový musí mítí proto vždy před zápisem jasno, zda není námitek proti navrženému zápisu se strany úřadu správního. Pro soud nerozhoduje, zda úřad správní projeví svůj souhlas udělením svolení, nebo dodatným přezkumem skutečností, jež je předmětem zápisu do obchodního rejstříku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka odporuje souhlasným usnesením nižších soudů (§ 46 (2) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) pro nezákonnost, ale činí tak neprávem, poněvadž pro posouzení všech zákonných náležitostí opovědi k zápisu do rejstříku je pro povolující soud rozhodující doba, kdy soud povoluje a kdy tedy rozhoduje o žádaném zápisu. Tehdy musí soud dle své povinnosti ve smyslu § 10 vlád. nař. č. 265/1938 Sb. z. a n. přihlížeti k tomu, zda opověď je vybavena předepsanými náležitostmi. Proto nezáleží na tom, že v daném případě v době podané opovědi, to jest dne 26. září 1938, neplatilo ještě řečené vládní nařízení v příčině svolení okresního úřadu k změnám dle §§ 3 a 4, nýbrž rozhodující jest, že v době rozhodování první stolice ono nařízení bylo již v právní účinnosti, a soud musil jeho předpisů dbáti. Není ani rozhodující, jaký právní význam má zápis člena správní rady akciové společnosti, pokud se týče zápis prokuristy do obchodního rejstříku, a jakým způsobem a kdy se ono členství nabývá, pokud se týče, kdy je ustanoven prokurista, poněvadž řečené vládní nařízení, vydané vzhledem k mimořádným poměrům (§ 1), stanoví zvláštní předpisy velícím způsobem pro soudy závazné v příčině postupu při vyřizování opovědí do rejstříku o nastalých změnách. Nelze proto o napadeném usnesení, jež se nepříčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož na případ bylo použito, důvodně tvrditi, že je nezákonné (čl. V zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Čís. 17289.

Útraty vzniklé spory vedenými vnuceným správcem při výkonu exekuce vnucenou správou napotom vydražené nemovitosti, jimiž byl způsoben schodek při vnucené správě, jsou náklady exekuce ve smyslu § 216, odst. 2, ex. ř. a jest je přikázati v pořadí pohledávky, pro kterou byla vnucená správa vedena.

(Rozh. ze dne 3. května 1939, R I 219/39.)

Rozvrhuje nejvyšší podání z vydražené nemovitosti, přikázal p r v ý s o u d býv. česko-slovenskému státu v přednostním pořadí na převodní poplatek, pro který byla vedena exekuce nucenou správou vydražené nemovitosti, částku . . . K, nepřikázal však v témže pořadí částku 5.151 K, přihlášenou jako příslušenství převodního poplatku, ježto nejde o příslušenství, nýbrž o schodek nucené správy, vedené k vymození řečeného převodního poplatku a vzniklý odměnou a výlohami nucené správy, mimo jiné též útratami sporů, vedenými nuceným správcem. R e k u r s n í s o u d potvrdil v této části usnesení prvního soudu. D ů v o d y: Útraty exekuce nucenou správou jsou příslušenství vymáhané pohledávky, která jest na prodaných nemovitostech zástavním právem zajištěna, takže věřitel může žádati zaplacení těchto útrat sporu s jistinou ze zastavených a v dražbě prodaných nemovitostí (§§ 912, 447 obč. zák., § 16 knih. zák. a Sb. n. s. č. 5087). V souzeném případě byla pro převodní poplatek P. v. 5850/27 vedena exekuce nucenou správou. Podle usnesení okresního soudu v P. ze dne 2. června 1938 č. j. E . . byl schválen účet podaný nuceným správcem, podle něhož schodek nucené správy činil 5.151 K, při čemž nezaplacené náklady sporu činí částku 5.533 K 40 h. Podle těchto spisů jde o náklady právního zastoupení ve sporu, který zahájil nucený správce proti manželům Václavu a Marii St. na zaplacení nedoplatku na pachtovním 12.000 K, skončivšího tak, že žaloba nuceného správce byla zamítnuta. Za útraty sporu vedených nuceným správcem však neručí již zastavená nemovitost, protože výlohy tyto nevznikly uplatněním zástavního práva právě na tuto nemovitost, nejsou exekučními výlohami, také s nimi zástavní věřitelé počítati nemohli, a nelze proto takové útraty pokládati za příslušenství jistiny tak, aby mohlo býti žádáno jejich zaplacení spolu s jistinou.

N e j v y š š í s o u d přikázal tento schodek nucené správy v pořadí převodního poplatku.

D ů v o d y:

Právní názor rekursního soudu, že útraty vzniklé ve sporech vedených nuceným správcem při výkonu exekuce nucenou správou vydražené nemovitosti, kterýmiž útratami byl přivoden schodek, o jehož přikázání z nejvyššího podání jde, nejsou náklady exekuce ve smyslu § 216, odst. 2, ex. ř., není správný. Vždyť z § 74 ex. ř. vyplývá, že exekučními útratami jsou všechny náklady spojené s povolením a výkonem exekuce a tedy i s vedením sporů se strany nuceného správce. Poněvadž pak uvedený schodek, vzniklý odměnou a výlohami připadajícími na nucenou správu, byl již usnesením exekučního soudu ze dne 2. června 1938 podle ustanovení § 117 ex. ř. určen, bylo jej přikázati v pořadí pohledávky, pro kterou byla nucená správa vedena (Sb. n. s. č. 5087, 5623).